

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Státní pozemkový úřad** (dříve Pozemkový fond České republiky), se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, zn 1092/530/12,46791/ENV/12,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 7. 2012, zn.1092/530/12, 46791/ENV/12 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Pozemkový fond České republiky, jehož právním nástupcem je dle § 22 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a změně souvisejících zákonů, Státní pozemkový úřad (dále jen žalobce) se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí Ústí nad Labem č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1202594.006/12/UPJ o uložení pokuty žalobci podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) a e) a podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů ve výši 500 000 Kč.

Žalobci byla pokuta uložena za jednání, kterého se měl dopustit v období květen – říjen r. 2009 tím, že prostřednictvím dodavatelského subjektu provedl dozalesnění pozemku parc. č. 983 v kat. území Volyně u Výsluní. Uvedený pozemek je součástí Evropsky

významné lokality (EVL) Na Loučkách a Ptačí oblasti Novodomské rašeliniště – Kovářská. Tím došlo k poškození cca 0,8 ha vegetace smilkového trávníku a zásahu do zvlášť chráněných druhů rostlin – koprníku štětínolistého a prhy chlumní. Dále došlo k negativnímu zásahu do vývoje zvlášť chráněného druhu živočicha – tetřívka obecného. Uvedeným jednáním měl žalobce zasáhnout do přirozeného vývoje zvlášť chráněných druhů rostlin a živočichů, a to bez opatření nutného povolení - výjimky dle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazů taxativně vyjmenovaných v ust. § 41 odst. 1 a § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že pokutu nebylo možné uložit, neboť k vytykánému jednání - zalesnění předmětného pozemku došlo již v r. 2008, což bylo správnímu orgánu žalobcem sděleno ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 8. 3. 2012 a ve vysvětlení ze dne 20. 10. 2009. Žalobce také namítal, že žalobce nemůže nést odpovědnost za pochybení správního orgánu v průběhu územního řízení, kdy správní orgán v rozhodnutí o prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa, stanovil povinnost pozemek do dvou let zalesnit. Žalobce proto postupoval v souladu se zákonem č. 289/1995 Sb., lesním zákonem, který je normativním aktem stejné právní síly jako zákon č. 114/1992 Sb. Žalobce také namítal, že za spáchání správního deliktu je vždy odpovědná osoba, která jednání fakticky provedla.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že žalobce ve správním řízení uváděl, že k zalesnění předmětného pozemku došlo na podzim r. 2008 a že objednávka prací u Lesů ČR je datována dnem 28. 7. 2008, avšak k provedení objednané činnosti byla uzavřena smlouva o dílo s fyzickou osobou až dne 2. 3. 2009 a dne 24. 7. 2009 byl žalobce rajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí upozorněn na nebezpečí poškození či zničení zájmu na ochraně přírody v dané lokalitě. Z toho dle žalovaného vyplývá, že ke dni 24. 7. 2009 nebyla předmětná činnost ještě dokončena, to znamená, že nemohla být realizována na podzim r. 2008. Nadto v případě porušení povinnosti dle § 45e odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 24/2005 Sb. se jedná o trvajícím správním deliktu. Trvajícím správním deliktem je takový delikt, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jež posléze udržuje nebo jej udržuje, aniž jej vyvolal. Udržování protiprávního stavu je jedním skutkem, jedním správním deliktem až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty tedy začne běžet až po ukončení protiprávního stavu. Žalovaný uvedl, že zákonodárce postihuje právě udržování protiprávního stavu, tj. kontinuálnost, jde tedy o postih aplikovatelný na daný případ. Charakter těchto deliktů potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 As 40/2011, 9 As 101/2010, 5 A 164/2002)

K odvolací námitce, že pozemek byl rozhodnutím správního orgánu určen k plnění funkcí lesa, žalovaný odkázal na vypořádání této námitky v prvostupňovém rozhodnutí s tím, že takové rozhodnutí nenahrazuje rozhodnutí o výjimce dle jiného právního předpisu.

K námitce absence odpovědnosti žalobce žalovaný poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze 6 A 234/1996 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 317/2005, podle kterých nelze vyloučit odpovědnost zadavatele činnosti, která vedla k protiprávnímu jednání.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě uplatňuje námitky ve vztahu ke stejným otázkám, k nimž argumentoval v podaném odvolání.

Předně nesouhlasí s posouzením běhu lhůty k uložení pokuty, neboť poukazuje na to, že z žádných důkazních prostředků založených ve správním spise nelze dovodit, že k zalesnění pozemku došlo v r. 2009 a tuto skutečnost neprokazuje smlouva o dílo, uzavřená mezi Lesy české republiky a fyzickou osobou k provedení prací, neboť tato smlouva není součástí správního spisu. Žalobce namítá, že správní orgán nebyl oprávněn pokutu žalobci, neboť řízení bylo zahájeno dne 28. 2. 2012 a pokuta byla žalobci uložena dne 9. 5. 2012, tj. po více než 3 letech ode dne, kdy k tvrzenému jednání mělo dojít.

Žalobce namítá, že předmětný pozemek byl v souladu s vládním usnesením č. 1229 ze dne 22. 11. 1999 vybrán k zalesnění jako pozemek nevhodný k zemědělskému využití, dokládá územní rozhodnutí o změně využití území ze dne 25. 6. 2007 s tím, že následně byl pozemek rozhodnutím ze dne 14. 3. 2008 prohlášen za pozemek určený k plnění lesa k dalšímu lesnímu využití i k jeho zalesnění. Vytýká, že správní orgány při stanovení výše pokuty nezohlednily, že žalobce nemůže nést odpovědnost za pochybení Magistrátu města Chomutova - odboru stavebního řízení a životního prostředí, jehož rozhodnutí o změně území stanovilo, že pozemek bude nadále využíván jako lesní pozemek a bude dokončeno zalesnění jeho nezalesněné části. Žalobce nebyl v územním řízení vyzván k doložení dalších dokladů ani mu nebylo známo, že pozemek se nachází v dotčené chráněné oblasti. Uvádí, že podle ust. § 31 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona vzniká povinnost pozemek do dvou let zalesnit. Žalobce tedy postupoval v souladu s právní úpravou stejné právní síly jako je zákon č. 114/1992 Sb.

Žalobce dále namítá, že odpovědnost za správní delikt nese vždy osoba, která jednání fakticky provedla, tj. v daném případě zhotovitel díla, nikoliv žalobce.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V závěru své žaloby vyslovuje názor, že pokuta mu byla také uložena v nepřiměřené výši, neboť nebylo zohledněno, že žalobce nemůže nést zodpovědnost za pochybení správního orgánu v územním řízení. Proto také uplatnil alternativní petit a pro případ, že soud neshledá podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl moderaci výše pokuty s návrhem na upuštění od uložení sankce nebo snížení její výše.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky uplatněné v žalobě, byly vneseny již v průběhu řízení před správními orgány a správní orgány obou stupňů se s nimi ve svých rozhodnutích vypořádaly. K době provedení zásahu žalovaný odkazuje na související věc vedenou pod sp. zn. 8A 138/2012, v němž nezávislá osoba na tomto sporu deklaruje dobu od května do října 2009, přičemž nelze opomenout, že protiprávní stav trvá a

jedná se o trvalý delikt. Okolnost vydání jiných, souvisejících správních aktů, pak žalobce nevyvíjí z porušení opatřit si pro provádění práce výjimku dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

VII. Jednání před soudem

Zástupkyně žalobce při jednání před soudem setrvala na žalobních návrzích s tím, že žalobce náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že žalovaný nezpochybňuje, že bylo vydáno rozhodnutí orgánu státní správy lesů o prohlášení pozemku za lesní pozemek, nicméně žalobce si počínal souladně pouze se zákonem o lesích, nikoliv se zákonem o ochraně přírody a krajiny. U ukládání pokuty státní instituci, nejde o pokutu jako takovou, ale jde spíše o to, aby si tyto instituce daly pozor a měly kvalifikovaný personál, který skutečně v provozu bude postupovat *lege artis* a bude konat v souladu se všemi správními akty. Žalovaný má za prokázané, že se skutek stal a že příčinná souvislost byla prokázána. O výši uložené pokuty ani nešlo, v odvolání také její výše nebyla napadána, proto žalovaný nepovažuje za důvodné, aby nyní soud k moderaci výše pokuty přistoupil.

VII. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v mezích žalobních bodů.

Žaloba je důvodná.

V souzené věci vzal soud z podkladů správního řízení za prokázané a mezi účastníky řízení není ani sporu o tom, že zalesněním předmětného pozemku č. parc. 983 v kat. území Volyně u Výsluní, aniž by k tomuto zalesnění bylo vydáno příslušného povolení (výjimka dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.) došlo k nedovolenému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, vyskytujících se v této oblasti. Tím byly naplněny znaky správních deliktů dle § 88 odst. 1 písm. d), e) a odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. Soud považuje rovněž za správný závěr žalovaného, že při zalesnění pozemku bylo nezbytné postupovat nejen v souladu s usnesením vlády č. 1229 ze dne 22. 11. 1999 a v souladu se stavebním zákonem a zákonem o lesích, ale rovněž v souladu s právní úpravou danou zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Je tomu tak proto, že zatímco stavební zákon i zákon o lesích chrání veřejný zájem z jiných hledisek investorské činnosti či funkce lesa, zákon o ochraně přírody a krajiny *příslušným souhlasem orgánu ochrany přírody a krajiny*, který je třeba opatřit, garantuje další ochranu veřejného zájmu na zachování biotopů v dotčené oblasti. Proto v dané věci nepostačovalo, že k provedené činnosti bylo opatřeno územního rozhodnutí Magistrátu města Chomutova ze dne 25. 6. 2007 o využití předmětného pozemku jako lesního pozemku, vydaného podle stavebního zákona a rozhodnutí téhož úřadu ze dne 14. 3. 2008 o prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění lesa dle zákona o

lesích. Skutková podstata všech tří správních deliktů byla naplněna tím, že šlo o nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů činností, a to činností zakázanou dle ust. § 49 odst. 1 a § 50 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb – bez souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny.

K posouzení žalobních námitek v dané věci však nepostačovalo zjištění, že k nedovolenému zásahu a k zakázané činnosti došlo, neboť stěžejní námitkou a zásadní podstatou sporu mezi účastníky řízení je tvrzení žalobce, že není subjektem odpovědným za spáchání uvedených správních deliktů, že nenese přímou odpovědnost za event. způsobenou škodu a že za správní delikty odpovídá osoba, která jednání fakticky provedla, tj. zhotovitel díla, nikoliv žalobce. Vypořádání se s touto námitkou považuje soud za klíčové a prioritní, neboť další námitky, jimiž se žalobce dovolává uplynutí lhůty k uložení pokuty (prekluze) a nepřiměřenosti výše pokuty závisí především na posouzení, jaký subjekt nese podle zákona č. 114/1992 Sb. deliktní odpovědnost, jakou skutečnou činností, a teprve poté lze ve vztahu k takto zjištěnému subjektu zjišťovat, kdy se jednání dopustil (pokutu dle zákona č. 114/1992 Sb. lze uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo) a posoudit povahu tohoto jednání (z hlediska povahy deliktu) a za jakých okolností k tomuto jednání došlo (z hlediska přiměřenosti výše pokuty).

Při zodpovězení otázky, kdo je osobou zodpovědnou za správní delikty, za něž byla žalobci uložena pokuta, soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedovoleně zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin.

Podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje.

Podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

Uvedená právní úprava vede k deliktní odpovědnosti tu právnickou nebo fyzickou osobu, která se dopustí – určitým jednáním protiprávní činnosti v zákonných ustanoveních vymezené. Specificky nerozlišuje (jako tomu je v některých právních předpisech z jiných oblastí státní správy), zda v případech, kdy se na takové činnosti podílí více subjektů, je oním odpovědným subjektem zadavatel nebo objednatel činnosti či ten, kdo takovou činnost fakticky vykoná. Ze skutkových podstat těchto správních deliktů vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu se vyžaduje existence subjektu protiprávního jednání, tj. právnické osoby nebo fyzické osoby, vykonávající podnikatelskou činnost, dále protiprávní jednání, mj. spočívající v nedovoleném zasahování do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů bez povolení, škodlivý následek a konečně příčinná souvislost mezi

protiprávním jednáním a škodlivým následkem. Nevyžaduje se zavinění. Z uvedených ustanovení vyplývá, že sankční odpovědnost podle ust. § 88 odst. 1 písm. d), e) a odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. je primárně odvozena od *činnosti*, tj. od protiprávního jednání spočívající v nedovoleném zasahování do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů bez povolení.

Vzhledem k tomu, že ukládání pokut podle zákona č. 114/1992 Sb, náleží do oblasti správního trestání, je třeba na takový postup aplikovat základní zásady trestního práva, tj., včetně zásady, že musí být nadevší pochybnost zjištěno, kdo se protiprávní činnosti dopustil. Takové posouzení však napadené rozhodnutí neobsahuje a to vzdor tomu, že v řízení bylo prokázáno, že na zalesnění pozemku se podílely 3 subjekty – kromě žalobce rovněž Lesy České republiky na základě objednávky žalobce a fyzická osoba na základě smlouvy o dílo, kterou tato fyzická osoba uzavřela s Lesy ČR.

Rozložením deliktní odpovědnosti v oblasti práva životního prostředí, resp. správních deliktů jako celku se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 1 As 86/2011-50, v němž posuzoval právě deliktní odpovědnost dle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. Zdůrazňoval preventivní funkci odpovědnosti v právu životního prostředí a od této funkce odvíjel princip precizního vymezení a stanovení primární povinnosti v zákoně a následné přesné zakotvení deliktní odpovědnosti. V této souvislosti upozornil na nejasné rozhraničení odpovědnosti v případech, kdy lze uvažovat o více osobách jako pachatelích správního deliktu. V případě, který zvažoval (stejně jako v případě souzeném zde před městským soudem) šlo o rozdělení odpovědnosti mezi zadavatele prací či vlastníka nebo správce pozemku a realizátora (resp. zhotovitele či jiné osoby, jež provádějí zásahy na základě ujednání se zadavatelem).

Řešení tohoto „problému“, považoval Nejvyšší správní soud za celospolečensky významné, neboť neefektivní nastavení právní odpovědnosti právě v právu životního prostředí nesvědčí účinné ochraně životního prostředí, ani spravedlivému rozložení odpovědnosti mezi subjekty vystupující v procesech podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedl, že „*na rozdíl od úpravy trestněprávní, neumožňují normy uplatňované při správním trestání zvažovat odpovědnost spolupachatele, případně návodce či organizátora, jak je tomu při trestání soudním. Absence obecného předpisu, jež by upravoval obdobné instituty i v oblasti správních deliktů, pak způsobuje nemožnost zohlednění skutečnosti, že se na jejich spáchání mohlo různým způsobem podílet vícero osob. Tento náhled se objevuje i v právní teorii: „Důvodem existence sporné právní otázky, tedy zda je odpovědný „ten, kdo držel pilu“ (resp. jiné deliktně významné jednání vlastním jménem fakticky provedl – zhotovitel díla), nebo „ten, kdo deliktně významné jednání inicioval“ (zadavatel díla), případně oba, je absence trestnosti účastenství (organizátorství, návod, pomoc) v oblasti správního trestání (na rozdíl od trestního práva). Zákon č. 114/1992 Sb. přitom ve většině případů neobsahuje skutkovou podstatu přestupku nebo jiného správního deliktu dopadající přímo na jednání zadavatele prací. Spíše výjimečným případem, kdy takovou skutkovou podstatu obsahuje, je např. nesplnění ohlašovací povinnosti určené zákonem (§ 87 odst. 1 písm. e), § 88 odst. 1 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb.*

Nejvyšší správní soud se vyslovil k otázce, kdy jedna osoba jedná na základě objednávky druhé osoby (což je v dané věci aktuální situace i u žalobce). Nejvyšší správní soud poukázal na svoji judikaturu, konkrétně na rozsudek č. j. j. 9 As 50/2008 - 64, v němž posuzoval, co je považováno za činnost představující škodlivý zásah a kdo takovou činnost prováděl a zde rozlišoval jiné podmínky rozložení odpovědnosti, neboť šlo o zadavatele a

jeho „externího“ zaměstnance. V té věci připustil odpovědnost i jiných osob, a to protože nebylo dostatečně zdůvodněno, co bylo činností představující škodlivý zásah. Oproti tomu však v pod č.j. 1 As 86/2011-57, šlo o jinou okolnost, kdy bylo zjištěno, že zásah do biotopu prováděla konkrétní osoba, a tedy nemohl dospět k závěru, než že za tento správní delikt je odpovědná osoba, jež nedovoleně škodlivě zasáhla do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, nikoli osoba, jíž příslušelo vyžádat si povolení k takovému zásahu, resp. osoba, jež si objednala práce, v jejichž rámci došlo ke škodlivému zásahu. Opačný výklad by totiž vedl k nezákonnému rozšiřování deliktně odpovědných osob a k rozporu se zásadou právní jistoty a zásadou *in dubio pro mitius*. Nejvyšší správní soud však také vyslovil, že by na úseku správních deliktů v oblasti ochrany životního prostředí k vyššímu preventivnímu působení práva přispěla úprava odpovědnosti objednatele díla, zvláště když k protiprávnímu jednání dochází na jeho přímý pokyn a objednatel díla je často právě tou osobou, která má z protiprávního jednání mnohem větší prospěch než osoba, která porušení povinnosti konkrétně způsobila.

Městský soud vychází z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu dospívá k závěru, že odpovědnost za správní delikt v oblasti životního prostředí záleží na posouzení konkrétních okolností zásahu a že v dané věci nebyla odpovědnost žalobce posouzena nadevší pochybnost. Jestliže v dané věci se na zalesnění pozemku podílely 3 subjekty v procesu realizace zalesnění pozemku, mělo být na podkladě zjištěného skutkového stavu věci náležitě vyjasněno, jaký úkol v řetězci objednatelů a dodavatelů kdo plnil (dle uzavřených smluv) a kdo fakticky protiprávní činnost vykonal. Bude tedy záležet zejména na posouzení vztahu mezi Lesy České republiky a fyzickou osobou na základě smlouvy o dílo, na ujednání o typu smluvených prací a vztahu účastníků smlouvy. Takové hodnocení absentuje, zůstalo stranou závěrů žalovaného a smlouva netvoří podklad správního spisu. Bude-li spolehlivě prokázáno, kdo provedl nedovolený škodlivý zásah a prováděl zakázanou činnost, pak jen té osobě lze uložit pokutu, resp. ve vztahu k této osobě posuzovat sankční odpovědnost i z hlediska prekluze práva uložit pokutu a z hlediska přiměřenosti její výše. S uvedeným souvisí i stanovení okruhu účastníků řízení, tj. nejen žalobce, ale i dalších osob, u nichž přichází v úvahu posuzování sankční odpovědnosti.

Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro vadu řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek skutkových zjištění potřebných pro závěr o sankční odpovědnosti a proto, že skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, nemá úplnou oporu ve spise a vyžaduje i jeho doplnění.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 8. června 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová